

пискливо протестираще, безпощадно ревѣше съ много порѣзани гърла. И едно слабо успокоително потреперване изпровождаше всѣки самотенъ вѣкъ,—потреперване, изничило изпърво съ една гримаса по зачервеното лице, а напослѣдъ спуснато къмъ свититѣ на кръстѣ, притиснати върху корема рѣце и сухи кокалести бедра. Това бѣха стонове далечни, изтрѣгнати сякашъ отъ гърдитѣ на една живо закопана жена, ала, изплували надъ черната повърхностъ, разпростираха се изъ селото, както сивата мъгла на зименъ день.

Когато Витанъ отвори очи, погледна съ изненада, сякашъ за прѣвъ пѣтъ, златистото око на Струма, пѣстрата чарда отъ селото, прозрачните кълба отъ прахъ надъ каменния пѣтъ и слънцето, такова грамадно червено, и деньтъ, който отхождаше съ отзвѣнната камбана; вечерня.

При все това, презъ отворения прозорецъ, като отъ насвѣтлени цевѣ, продължаваше да надува запаления въздухъ и задушливитѣ му изпарения се поглъщаха тежко и на прекъсване.

Изъ селото не се чуваше вече глѣкъ, сякашъ едни бѣха го отколе опразнили, а други — останалитѣ — измрѣли, така то безнадеждно пусто и изоставено му се стори.

Той се привдигна увяло треперливо и потърси съ бързъ трѣскавиченъ погледъ изъ заспалата дрезгавина детето. И, като почувствува болка въ очитѣ, приклопи ресници и бързо се отпусна на леглото.